

30 Αυγούστου 2014

Περί του πνευματικού Ιλαρίωνος του Ίβηρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο σεβάσμιος ούτος άνθρωπος και της μοναχικής πολιτείας άκρος τηρητής, κατά την σωζομένην παράδοσιν, κατήγετο εκ της Γεωργίας του Καυκάσου, οπόθεν νεώτατος ελθών εμόνασε το πρώτον εν τω παρά την Μονήν των Ιβήρων Γεωργιανώ Κελλίω του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, μη ευρίσκων όμως εν αυτώ την ποθητήν του ησυχίαν, ελθών έλαβε παρά της ιεράς ημών Μονής του αγίου Διονυσίου το «Κάθισμα του αγίου Ιακώβου του αδελφοθέου» εις απόστασιν ημισείας ώρας απ' αυτής ευρισκομένου, εις τόπον πάντη ακοινώνητον, ερημικόν και ησύχιον.

Εις το ησυχαστήριον τούτο ο μακάριος Ιλαρίων παρέμεινε μόνος επί δεκαετίαν, υπέρ άνθρωπον αγωνιζόμενος και τη ελεημοσύνη της Μονής και ει τινος άλλου ακρούμενος προς ζωοτροφίαν. Μετά ταύτα ευλογία της Μονής προσέλαβεν ως υποτακτικόν τον μετέπειτα διάσημον πνευματικόν παπά Σάββαν, οπότε και εκμαθών τελειότερον την ελληνικήν και προχειρισθείς αυτός πρώτος εις ιερομόναχον και μετ' ολίγον και της συνοδείας του, ελειτούργουν εναλλάξ ημέραν παρ' ημέραν, του ενός χρέη ψάλτου και αναγνώστου εκτελούντος. Κατήρχοντο δε εις την Μονήν μόνον κατά τας αγρυπνίας των μεγάλων εορτών, και ενεθυμούντο οι έως εσχάτως επιζήσαντες πατέρες της Μονής, τον πολιόν πνευματικόν ιστάμενον εν τοις «γεροντικούς» στασιδίοις, καθ' όλην την αγρυπνίαν όρθιον, μηδέ κατά την διακοπήν αποχωρούντα της εκκλησίας, αλλά εν τω νάρθηκι προσκαρτερούντα έως ου η λειτουργία άρξηται.

Τοσούτον εις μέτρον αρετής ήλασεν (προχώρησε, από το ρ. ελαύνω) ο αοίδιμος, ώστε και προορατικού χαρίσματος ηξιώθη, της φήμης δε ταύτης και μέχρι Ρωσσίας εξαχθείσης. Ότε τα πράγματα έβαινον προς πόλεμον, τον «Κριμαϊκόν» ονομασθέντα, περί το 1859, ο Τσάρος η το επιτελείον του απέστειλαν επί τούτω ανθρώπους των με ειδικόν πλοίον (ιστιοφόρον) να ερωτήση τον αββά Ιλαρίωνα περί της εκβάσεως ενός τοιούτου πολέμου προς πάσαν σχεδόν την Ευρώπην και την Τουρκίαν. Του δε αποποιουμένου και αυτών επιμενόντων, παρέμεινε το πλοίον επί τριήμερον εν τη αποβάθρα της Μονής και εν τέλει έλαβον παρ' αυτού την απάντησιν και απήλθον.

Ως δε εγνώσθη παρά τρίτων, και εκ των υστέρων, η πρόρρησις του οσίου Γέροντος επαλήθευσε καθ' όλα, καθότι είχε προείπη ότι εις αυτόν τον πόλεμον «η Ρωσσία θα ταλαιπωρηθή, θα νικηθή εν τέλει, αλλά δεν θα χάση εδαφικώς», ως και εγένετο.

Διηγήσατο ημίν σχετικώς ο εν μακαριστοίς ήδη Γέρων Ιάκωβος ότι «δόκιμος εισέτι ων και ολίγας ημέρας έχων εν τη Μονή, ανήλθον δι' άλλην εργασίαν, αποσταλείς, εις τον υδροπρίονα του δάσους μικρόν του «αγίου Ιακώβου» απέχοντα. Περιεργεία και πόθω κεντρισθείς εις γνωριμίαν των οικητόρων του, πνευματικού Ιλαρίωνος και Ιερομονάχου Σάββα, αυτοβούλως μετέβην εις συνάντησίν των, ίνα και την ευλογίαν των λάβω, δια την καλογηρικήν μου ζωήν».

«Κατά σύμπτωσιν ο Γέρων πνευματικός εκάθητο έξω της θύρας του οικίσκου και επί τη εμφανίσει μου αμέσως εφώνησεν, «ορίστε, τέκνον μου Ιωάννη», εμού εξαπορουμένου πόθεν το όνομά μου έμαθε, και εν ταυτώ εξηγούντος ότι ίσως εκ των πατέρων τις ανελθών ανήγγειλεν αυτώ τούτο. Εν συνεχεία ο Γέρων συμβουλεύων και ευχόμενός μοι ίνα κάμω υπομονήν και υπακοήν, μοι προέτρεψε και να μη στενοχωρούμαι δια τον τη προηγουμένη αναχωρήσαντα εκ της Μονής

αυτάδελφον Γεώργιον, διότι αυτός εκοινοβίασε σήμερον εις του Ξενοφώντος και θα είναι εκεί καλά, ο και έμαθον δια γράμματός του μετ' ολίγας ημέρας, ότι ακριβώς την ημέραν εκείνην προσελήφθη ως δόκιμος».

«Μετά ταύτα με εισήγαγεν εις τον ναΐσκον του αγίου Ιακώβου και μοι προέτρεψε να βάλω τρεις μετανοίας και ασπασθώ την αγίαν εικόνα του, όταν δε εποίησα τούτο και ανηγέρθην, μετά πατρικής οικειότητος θέσας την χείρα επί του ώμου μου μοι είπε • «να αγαπάς και να ευλαβήσαι τον συνώνυμόν σου αυτόν Απόστολον, θα είναι ο καλλίτερος προστάτης σου».

Εμού δε νομίσαντος ότι έκαμε λάθος περί το όνομα και αντειπόντος «δεν λέγομαι Ιάκωβος, πάτερ, Ιωάννης ονομάζομαι», «θα γίνης και Ιάκωβος», απεκρίθη, «και μόνον συ να γνωρίζης έως ότου γίνης καλόγηρος όσα ήκουσες σήμερον από ένα μωρόν γέροντα». Και όντως και τούτο επηλήθευσεν, αλλ' ο άγιος πνευματικός δεν ευρίσκετο πλέον εν τη ζωή όταν έγινε μοναχός, και δεν διέτρεχε τον κίνδυνο της φιλοδοξίας, προΐδών και εν τούτω τον θάνατόν του».

Ήτο το είδος κάλλιστος, ως όλοι οι συμπατριώται του Ίβηρες, υψηλός και μακρόθριξ, εν γήρει δε λευκοπόλιος, γλυκύς τους τε τρόπους και την ομιλίαν, το ξενίζον εν αυτή μέχρι τέλους διαφαινομένου. Προσηνής εις πάντας, δεν έκρυπτε την προτίμησίν του προς παν το ελληνικόν, εφ' ω και προυτίμα την μετά των Ελλήνων αναστροφήν και συμβίωσιν και την εν αυτή τη γλώσση προσευχήν, ανάγνωσιν και λειτουργίαν.

Οι Ρώσσοι τον ηυλαβούντο υπερβαλλόντως και τον προσεκάλουν συχνά ως ρωσσομαθή δι' εξομολόγησιν εις την Μονήν• όθεν μεταβάς εκείσε δια τον σκοπόν αυτόν την Τεσσαρακοστήν του σωτηρίου έτους 1864 εκοιμήθη εν Κυρίω την 14ην Φεβρουαρίου, ως αναγράφεται εν τω μοναχολογίω της Μονής μας.

Προαισθόμενος τον θάνατόν του αφήκεν εντολήν τω υποτακτικώ του πνευματικώ παπά Σάββα, ευρισκομένω και αυτώ τότε εις την Μονήν του Ρωσσικού, όπως το λείψανόν του μη ταφή εκείσε, διότι οι Ρώσσοι θα τω απένειμον τιμάς και ίσως μετέπειτα και αγιότητα, αλλά να το μεταφέρει εις το άνωθεν της Μονής των Ιβήρων Γεωργιανόν Κελλίον του «Θεολόγου» όπου η πρώτη του μεάνοια, και μετά τριετίαν ανακομίση τα οστά του εις το κοιμητήριον της Μονής του αγίου Διονυσίου, όπερ και εξετέλεσεν ο ρηθείς πνευματικός, της Ιεράς Μονής του Ρωσσικού μετά πολλών τιμών συνοδουσάντων το τίμιον λείψανον μέχρι της τελευταίας του κατοικίας.

Όσαύτως και την ανακομιδήν ποιησάμενος ο παπά Σάββας μετέφερε τα οστά εις την Μονήν μας, τη θερμή δε παρακλήσει του προς τον Καθηγούμενον και τους

πατέρας, επετράπη αυτώ δι' ευλογίας και έλαβε την κάραν του μακαρίου Γέροντός του εις την εν Κατουνακίοις Καλύβην του της του «Κυρίου Αναστάσεως» όπου μετώκησε μετά την κοίμησιν του Γέροντός του.

Ο δε πανάγαθος Θεός ο δοξάζων τους πιστός αυτώ λατρεύσαντας έργω και λόγω δια βίου παντός, ηυδόκησε και επεφαίνετο καθ' εκάστην Παρασκευήν, επί τριετίαν όλην, φως ουράνιον επί της Καλύβης ταύτης (αλλού ο μακαριστός συγγραφέας έγγραφε πιο συγκεκριμένα ότι το φως φαινόταν «κατερχόμενον επί του τάφου» του παπά Σάββα (Οδηγός πνευματικού και εξομολογουμένου), το οποίον έβλεπον εκ της απέναντι Σκήτεως της αγίας Άννης πολλοί των οσίων πατέρων, και τούτο (κατ' εξήγησιν των αγίων πνευματικών) επειδή ο αείμνηστος καθ' όλον τον μοναχικόν του βίον τας Παρασκευάς ενήστευεν απολύτως μήτε ύδατος γευόμενος εν αυταίς.

ΠΗΓΗ : ΑΡΧΙΜ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ (+), ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ, εκδ. «ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ», ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1994, σ. 65 κ.ε.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr